

– захист українського ринку від недоброякісних товарів, зокрема підвищення ролі контролюючої функції митних органів за дотриманням правил сертифікації імпортованої продукції;

– розвиток митно-тарифних методів сприяння залученню іноземних інвестицій, у тому числі шляхом використання митних режимів переробки, які стимулюють розвиток міжнародної кооперації виробництва на підставі довгострокових контрактів і угод;

– вдосконалення митної системи через уніфікацію механізму регулювання зовнішньоекономічної діяльності відповідно до вимог СОТ з урахуванням економічних інтересів України.

Поступове реформування системи оподаткування суб'єктів ЗЕД дозволить отримати низку вигод для держави, таких як досягнення європейської податкової гармонізації, зближення України до держав-членів Європейського Союзу, нівелювання міжнародної податкової конкуренції, збільшення доходів Державного бюджету.

УДК 336.645.3

Буряченко А. Є.,

д.е.н., професор кафедри фінансів

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Аспекти ефективного управління

комунальною формою власності в Україні

Процеси регулювання соціально-економічного розвитку адміністративно-територіальних утворень є першочерговими для органів місцевого самоврядування, які безпосередньо відповідають за надання послуг місцевому населенню і опосередковано впливають на формування та ефективне функціонування більшості елементів місцевої інфраструктури. Це, у свою чергу, потребує передачі органам місцевого самоврядування нових господарських повноважень, особливо в сфері здійснення податкової політики, запровадження

антимонопольних заходів, становлення ринку праці, реформи земельних відносин, соціального забезпечення тощо.

Сучасний стан ринкових перетворень у сфері комунальної власності характеризується як відсутністю у вітчизняній економічній науці розробленої теорії цього питання, так і явним недоліком досвіду ефективного управління органами влади щодо впливу на економіку міського господарства використання майна територіальних громад.

Зазначимо, що для ефективного функціонування місцевого самоврядування першочерговими є структурні реформи, зокрема формування інституту комунальної власності. При цьому, проблема формування та ефективного управління комунальною формою власності в Україні має три аспекти: фінансовий, соціальний, управлінський.

Фінансовий аспект пов'язаний із слабкістю матеріально-технічної бази місцевого самоврядування і фактичною недостатністю повноважень щодо реалізації своїх прав та обов'язків. Звідси виникає незацікавленість органів місцевого самоврядування у розвитку фінансового потенціалу відповідної території, відсутністю дієвих кроків щодо розвитку підприємництва, не використовуються найбільш прогресивні та ефективні інструменти та технології муніципального фінансового менеджменту.

До соціального аспекту слід віднести неадекватний перерозподіл об'єктів комунальної власності між органами державної влади та органами місцевого самоврядування, який не завжди відбувається відповідно до розподілу повноважень щодо надання суспільних благ та послуг мешканцям територіальної громади. Відтак, виникають суперечності у фінансуванні окремих об'єктів, що розміщуються на території органів місцевого самоврядування і послугами яких користуються мешканці територіальної громади. Не завжди вирішеним залишається питання фінансового забезпечення переданих в комунальну власність соціальних об'єктів – житлових будинків, поліклінік, дитячих садків, інших об'єктів соціальної інфраструктури.

Управлінський аспект проблеми складається з питань відносин власності, що не в повній мірі відповідають проголошеним державою принципам децентралізації. Органи місцевого самоврядування досить часто фактично самоусуваються від управління об'єктами спільної власності та делегують свої повноваження місцевим державним адміністраціям, таким чином перекладаючи відповідальність за фінансово-господарську діяльність. Вважаємо, що реальній децентралізації повноважень притаманно управління об'єктами спільної власності на рівні територіальних громад сіл, селищ та міст. У протилежному випадку ці об'єкти залишаються у підпорядкуванні державних органів, що, в свою чергу, може бути засобом контролю органів місцевого самоврядування з боку держави.

Важливою умовою ефективної реалізації власності є безпосередня зацікавленість кожного суб'єкта власності (у даному випадку – органу місцевого самоврядування) в максимально корисному її використанні. Світовий досвід свідчить, що тільки за цієї умови може бути забезпечене ефективне функціонування механізму економічної зацікавленості і високої відповідальності кожного суб'єкта власності за результати своєї господарської діяльності.

Законодавство України визначає економічний статус комунальної власності як право територіальної громади володіти, ефективно користуватися і розпоряджатися нею за власним розсудом і в своїх інтересах. Нерухоме майно, що знаходиться у власності територіальних громад сіл, селищ, міст і районів у містах, а також об'єкти їхньої загальної власності є матеріальною і фінансовою основою місцевого самоврядування.

Концептуально в умовах ринку комунальна власність є тією матеріально-економічною базою, що дозволяє поліпшити якість життя населення територіальних громад та здійснити конкретні кроки щодо реформування місцевої інфраструктури. Разом з тим масштабна передача об'єктів соціальної інфраструктури в комунальну власність одразу виявила серйозні проблеми: відсутність коштів на приведення в належний експлуатаційний стан прийнятих

об'єктів; майже у всіх, переданих в комунальну власність об'єктах соціальної інфраструктури, роками не проводилися не тільки капітальні, а й поточні ремонтні роботи, їхній технічний стан виявився вкрай незадовільним.

Відтак, найбільш актуальними завданнями в галузі практичного управління комунальною власністю сьогодні можна вважати уточнення її структури і складу, формалізацію цілей, задач і принципів функціонування, оцінку фінансового потенціалу і визначення напрямків ефективного розвитку.

УДК 311.21:658

Винятинська Л.В.,

к.е.н., асистент кафедри обліку, аудиту і економічного аналізу

Буковинського державного фінансово-економічного університету, м. Чернівці

Платоспроможність підприємства: сутність, складові, критерії

В сучасних умовах інноваційного розвитку економіки, суттєво зростає роль платоспроможності підприємств, оскільки в складних умовах господарювання більшість вітчизняних підприємств (особливо державної форми власності) працюють збитково, ділова активність – низька, фінансовий стан – нестійкий або критичний, розміри кредиторської та дебіторської заборгованості стрімко зростають, кредитоспроможність суттєво знижується, а вимоги зовнішніх інститутів, зокрема банків – зростають. Значна кількість суб'єктів господарювання не може вчасно виконувати свої зовнішні та внутрішні зобов'язання, що показує низький рівень їх платоспроможності.

Для того, щоб підприємства здійснювали свою діяльність, необхідно вчасно проводили розрахунки між собою. Причому однією з проблем платоспроможності є не тільки наявність грошових коштів у касі чи на рахунках в банках, але й те щоб ці кошти були там вчасно [2], тобто тоді, коли потрібно погасити негайні зобов'язання, термін оплати яких уже надійшов. Постає проблема узгодження надходження та витрат грошових коштів.

В термінологічному кругообігу, поняття «платоспроможність» з'явилося порівняно історично недавно. Цей термін увійшов у вітчизняну економічну